

MAJOROS NÓRA

KERTI ÓRSÉG

JÁTÉK ÉS KALAND
KERTBEN, MEZŐN ÉS ERDŐBEN

NYULÁSZ MELINDA
ILLUSZTRÁCIÓIVAL

MÓRA KÖNYVKIADÓ

Minden jog fenntartva, a kiadvány egészének vagy bármely részének a kiadó írásos engedély nélküli sokszorosítása, másolása, egyéb engedélyköteles felhasználása – beleértve a kiadvány digitalizálását és ily módon történő többszörözését, nyilvánosságához közvetítését – szigorúan tilos!

A könyv megjelenését támogatta a **NKA**
Nemzeti Kulturális Alap

© Majoros Nóra, 2024
© Nyulász Melinda, 2024
© Móra Könyvkiadó, 2024

A kiadó könyveit kedvezményrel
megrendelheti webáruházunkban:
www.mora.hu

MÓRA KÖNYVKIADÓ – 1950 óta családtag
*Az 1795-ben alapított Magyar Könyvkiadók
és Könyvterjesztők Egyesületének tagja.*

ISSN 3003-9762
ISBN 978-963-603-510-5

Kiadja a Móra Könyvkiadó Zrt.,
Janikovszky János elnök-vezérigazgató
Felelős szerkesztő: Török Ágnes
Szerkesztő: Hollósi Nikolett
Tipográfia és nyomdai előkészítés: Sólyom Melinda

Készült a Generál Nyomda Kft.-ben
Felelős vezető: Hunya Ágnes

E-mail: mora@mora.hu • Honlap: www.mora.hu

ELŐSZÓ

Ebben a könyvben a főhősökkel együtt megtanulhatsz, hogyan kell gondoskodni a kertről. Meglátod, mennyi mindenre kell figyelni, hogy megőrizd a természet egyensúlyát. A döntéseiddel te határozod meg, merre kanyarodjon a történet, és ha van kedved, olvasd el a könyvet még egyszer, és hozz más döntést, mint első olvasáskor.

Hasznos lehet, ha utánanézel a növényeknek és állatoknak, mielőtt kiszínezed a képeket. A 111. oldalon a tudományos, latin nevet is megtalálod. Ha ez alapján keresel az interneten vagy határozó könyvekben, biztos lehetsz benne, hogy pontosan ugyanazt a növényt vagy állatot találsz meg, amelyik a történetben szerepel. A feladatok megoldását a 109. oldalon találod meg.

Jó kertészkedést!

INDULJON A KALAND!

1 Juci néni, a postás hétfő reggel szitkozódva kerekedett a földúton Frici bácsi és Frida néni tanyája felé. Zötyögött a bicikli a göröngyös úton, aztán egyszer csak az első kerék megcsúszott egy fűcsomón, Juci néni pedig a földön találta magát. Összeszedte a postástáskából széthullott leveleket, megdörzsölte sajtó hátsóját, aztán felállította a biciklit.

– A csudába, kilyukadt a kereke! – morgott, és tolni kezdte a nyikorgó kétkerekűt.

A tanyát takaros, zöldre festett léckerítés határolta, amelyet befutott a lonc. Juci néni becsengetett.

– Jövök már! – hallatszott Frida néni jókedvű kiáltása, aztán kinyílt a kapu. – Hát veled mi történt, Jucika?

– Elestem a biciklivel, és kilyukadt a kereke.

A járda közepén, Frida néni mögött egy hatalmas, lógó fülű kutya ácsorgott. Kócos, fekete bundája a szeme körül már őszült, és ezekkel a karikákkal úgy nézett ki, mint egy szemüveges apó.

– Ne téblábolj itt, Borbolya! – szólt rá a kutyára Frida néni. – Inkább szólj Fricinek, hogy javítsa meg a kereket!

A kutya engedelmesen elballagott a kertbe, Frida néni pedig betessékelte a postást a konyhába. Frici bácsi fel-

emelte a biciklit a földről, és betolta a fészerbe, hogy megvizsgálja rajta a sérüléseket.

Amíg az asztalra pitypangszörp került, Juci néni elővett a táskájából egy levelet. Frida néni mohón kapott utána. Feltépte a borítékot, és remegő ujjakkal húzta ki belőle a képeslapot. A kép egy babát ábrázolt.

– Frici! Fricikém! – kiáltotta, aztán faképnél hagyta a postást, és kirohant az udvarra.

Frici bácsi már nyakig olajosan dolgozott a biciklin.

– Jól van, sietek, csak ezek a fékek... Muszáj állítani rajtuk, mert egyáltalán nem fognak. Csoda, hogy nem történt komolyabb baleset!

– Fricikém, vedd elő a mi kerékpárjainkat is! – vágott a szavába Frida néni. – Ide nézz!

Frici bácsi orra elé dugta a képeslapot.

– Hohó, hát megszületett! – mosolyodott el Frici bácsi.

– Bizony, hogy megszületett! Az első dédunokánk! Kis-lány! Azonnal csomagolok! Viszünk magunkkal szörpöt, lekvárt, friss túrót, tojást, mézeskalácsot! Van még télről almánk a kamrában, meg gyorsan leszedem az epret.

– Nem eszik az a baba még epret. De lekvárt sem!

– Nem baj, de az anyukája igen! Sietek is, hogy gyorsan indulhassunk!

Először a postás biciklije készült el, megköszönte, és elkerekezett. Eltelt még egy óra, mire a két öreg járgánya megolajozva, felpakolva, útra készen parkolt a tornác előtt.

Frida néni becsukta a házban az ablakokat, a poros kis földút felé lehúzta a redőnyöket. Gondosan lekapcsolt minden lámpát, ne fogyasszon semmi feleslegesen áramot, amíg távol vannak. A szobanövényeket kitette a terasz párkányára, és vizet töltött a tálkájukba. A kutyaház mellé odakészített egy hétre való kutyakonzervet. Aztán a ház kulcsát odaadta Borbolyának.

– Vigyázz a házra! – simogatta meg a kutya fejét Frida néni, Borbolya pedig elrejtette a kulcsot a kutyaházban.

Ezalatt Frici bácsi meglocsolta a virágokat és a veteményest, megtöltötte a madáritatót vízzel, ellenőrizte, hogy a kút gondosan le legyen fedve, aztán Frida nénihez fordult.

– A házra vigyáz Borbolya, de ki vigyáz a kertre?

– Vigyáz a kertre is, ne aggódj.

– Egy ilyen öreg kutyának nem való már ennyi munka. Jaj, Frida, attól tartok, egyikünknek itt kell maradnia.

– Beszélsz itt badarságokat, a csudát maradunk itthon! A kertre majd vigyáz Baltacin. Itt az ideje, hogy valami haszna is legyen, ne csak a kalácsot pusztítsa!

Pont a kertkapu mellett állt egy vén barkócaberkenye. A lombjában, a fatörzsre erősítve egy apró házikó lapult. Madárháznak tűnt lentről, csak kerek lyuk helyett apró ablak és egy ajtó nyílt az elején.

– Baltacin! Mi most elmegyünk egy hétre, te vigyázz, kérlek, a kertre! – kiáltott fel Frida néni a házikó felé.

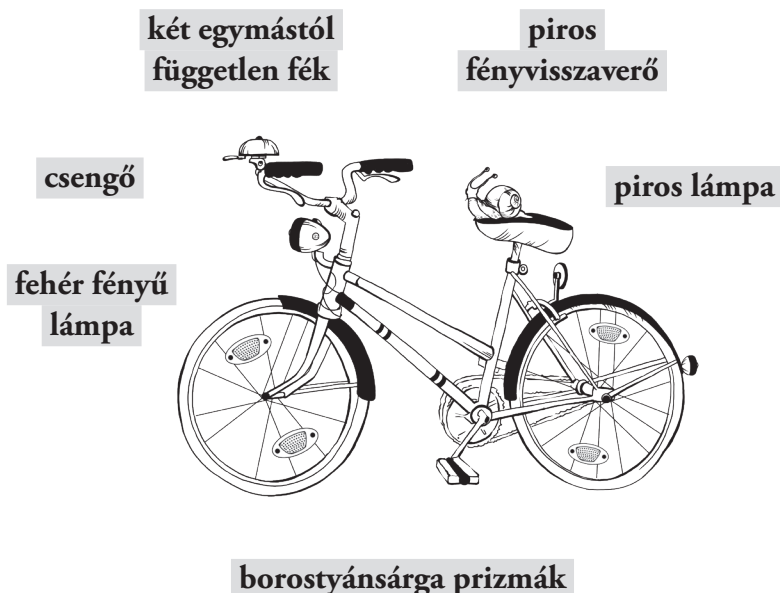
– Nem is hallotta – morgott Frici bácsi.

– De bizony, hogy hallottam! És vigyázni is fogok rá, ígérem! – hallatszott egy vékony, csilingelő hangocska a kisházból.

Erre már Frici bácsi is megnyugodott. A két öreg biciklire pattant, és eltekertek a város felé.

1. FELADAT

KÖSD ÖSSZE A KRESZ ÁLTAL ELŐÍRT BICIKLIALKATRÉSZEK NEVÉT A RAJZ MEGFELELŐ RÉSZLETEIVEL!

Ha megoldottad a feladatot →

2 – Zseszének igaza van. Ha most elmegyünk nyomozni, akkor ki fogja helyrehozni azt, amit a betörő tönkretett?

– Hiába, vissza fog jönni... – dörmögte Borbolya, és sértődötten leheveredett a körtefa alá. – De azt csináltok, amit akartok.

– Nem segítesz? – kérdezte Baltacin.

– Valakinek örködni is kell – morogta a kutya, de a hangja lassan horkolássá változott.

– Azt hiszem, rá nem számíthatunk – szontyolodott el Zsezse. – De akkor hogyan fogunk deszkákat meg szerszámokat idecipelni?

Baltacin vakarta a fejét. Visszament a réshez, megvizsgálta bentről, megvizsgálta kintről. Ki gondolta volna, hogy ilyen sokan járkálnak erre éjjel! Akkor az a sok nyugtalanító hang, amit hall éjszaka, mégsem pusztá képzelődés? Ahogy gondolkodott, letépett két fűszálat, morzsolgatta őket, összesodorta és szétbontotta.

– Ez az! – kiáltott fel hirtelen. – Zsezse, nincs szükségünk deszkákra! Annál sokkal jobb ötletem van! Találkozunk a mogyoróbokornál!

Amíg Zsezse a mogyoróbokorhoz szaladt, és útközben elfogyasztott néhány hangyát, addig Baltacin a fészerben keresett egy bicskát. A mogyoróbokornál kinyitotta a fűrészes élet.

– Csak nem akarod kivágni a mogyoróbokrot? – rettent meg a cickány.

– Ugyan, hogy tudnék kivágni egy egész bokrot? Némelyik ága olyan vastag, hogy át sem érem! Egy kupac fiatal hajtást akarok levágni, amit oda tudunk cipelni a részhez.

Azzal megmutatta, milyen ágra gondol, és rögtön le is vágott egyet.

– De hát az az állat, amelyik bejött a kertbe, képes volt széttörni a kerítést! Ilyen vékony ágakkal könnyedén elbánik!

– Ígérem, nem fog! – mondta Baltacin, és Zsezsére kacsinzott.

Zsezse erős kis fogaival kezdte el rágcsálni azokat az ágakat, amelyekre a manó rámutatott, Baltacin pedig a fűrésszel dolgozott. Amikor összegyűlt egy nagy kupac vessző, odavonszolták a kerítéshez. Baltacin még egy gombolyag kötözősineget is odagurított a fészerből. Nagy munka volt, a végére megéheztek és elfáradtak. Felmásztak az eperágyásba, a manó befalt egy egész epret, Zsezse pedig cserebogárlárvák után kutatott.

– Tudtad, hogy ezek az eper gyökerét eszik? – kérdezte, miközben a negyediket falta fel.

– Akkor Frici bácsi örülni fog, hogy megeszed őket.

– Én is örülök – mondta Zsezse, és megnyalta a szája szélét.

Amikor kipihenték magukat, Baltacin megmutatta Zsezsének, mire gondolt.

– Kiválasztunk pár erősebb ágat, leássuk a gödörbe, és hozzákötözzük a kerítéslécekhez. Olyan lesz, mint egy börtönrács.

– Elég gyenge börtönrács, ezt két perc alatt elrágom én is.

– Csak csináld, és hidd el, hogy jó lesz.

Amikor felállították és rögzítették az ágakat, Baltacin megtisztította a levelektől és a gallyaktól a rugalmas mogyoróvesszőket, aztán elkezdte a függőleges rács közé fűzni. Elölről, hátulról, elölről, hátulról, mintha csak kosarat fonna. Ezt ismételte jó sűrűn, amíg az egész részt be nem szőtte.